

SKA PIONIER DESMOND DEKKER OVERLEDEN

Desmond Dekker, die voor het eerst de wereld liet kennismaken met de Jamaïcaanse ska door middel van songs als 'Israelites', overleed op donderdag 25 mei jongstleden. Hij was vierenzestig jaar oud. Desmond stierf in zijn huis in Surrey, UK aan een hartaanval. Hij was gescheiden, en laat een zoon en een dochter na.

Desmond werd geboren op 16 juli 1941 als Desmond Adolphus Dacres in Kingston, Jamaica, en verloor zijn ouders reeds als teenager. Hij begon met zingen terwijl hij werkte als lasser, en zijn collega's moedigden hem aan. In 1961 deed hij audities voor Coxson Dood (Studio One) en voor Duke Reid (Treasure Isle). Geen van beiden waren onder de indruk van zijn talent en hij stapte dan maar naar het Beverley platenlabel van Leslie Kong. Daar deed hij nogmaals auditie voor Derrick Morgan, die toentertijd de grootste ster op dat label was. Met de hulp van deze laatste kreeg hij een platencontract aangeboden, maar het zou nog tot 1963 duren voor Desmond iets zou opnemen. Eigenaar Kong wou immers wachten op de perfecte song, en dat werd 'Honour Your Father and Mother'. Het nummer werd een hit en kreeg daarna de songs 'Sinners Come Home' en 'Labour for Learning' als hitopvolgers. Desmond paste zijn artiestennaam aan, en Desmond Dacres werd Desmond Dekker. Zijn vierde hit, 'King of Ska', promoveerde hem tot één van de grootste sterren op het eiland. Het was een onverfijnd maar vreugdevol lied waarop hij bijgestaan werd door The Cherrypies (ook bekend als The Maytals). Daarop rekruteerde Desmond vier broers: Carl, Patrick, Clive en Barry Howard, als zijn achtergrondkoortje, The Four Aces. Met hen nam hij een aantal hits op, waaronder 'Parents', 'Get Up Edina', 'This Woman' en 'Mount Zion'.

Tot 1967 waren zijn liedjes steeds beleefd en brachten ze respectabele boodschappen over. In datzelfde jaar maakte hij zijn opwachting met 'Tougher Than Tough' van Derrick Morgan. Zo begon de trend van popsongs die het gewelddadig gedrag bij jongens in de kijker stelde (de zgn. "rude boys"). Desmond's songs reikten wel niet tot het extreme, wat andere popsongs wel in zich hadden, maar toch gebruikte hij teksten waarin dat onderwerp aan bod kwam. '007 (Shanty Town)' was er zo één, en dit nummer maakte van hem een icoon. Tegelijkertijd werd hij aanzien als een held in de Britse Mod scène. De plaat werd een grote hit in de UK, en Desmond maakte daar een tournee, met in zijn kielzog een bende Mods. Hij vervolgde in dezelfde trend met songs als 'Rude Boy Train' en 'Rudie Got Soul', en sneed tegelijkertijd thema's als religie en moraliteit aan in de tracks 'It's a Shame', 'Wise Man', 'Hey Grandma', 'Unity', 'It Pays', 'Mother's Young Girl' en 'Sabotage'. Zijn 'Pretty Africa', wat de fans in hun hart dragen, kan zelfs de eerste popsong genoemd worden die gaat over repatriëring naar het moederland Afrika. De meeste hits uit deze periode stammen van zijn debuutelpee '007 (Shanty Town)'.

In 1968 kwam 'Israelites' uit, en bestormde zowel de Amerikaanse als de Britse charts. In de USA raakte het nummer in de top tien, en in de UK werd

het zelfs nummer één. Zo werd Desmond de eerste Jamaicaanse artiest om in de USA door te dringen, maar hij kon dat wapenfeit later niet meer overdoen. Nog in datzelfde jaar zagen 'Beautiful and Dangerous', 'Writing on the Wall', 'Music Like Dirt', 'Bongo Girl' en 'Shing a Ling' het daglicht. Nog een wapenfeit uit dat jaar was zijn vermelding als "Desmond" in de tekst van het liedje 'Ob-La-Di, Ob-La-Da' van zijn vriend Paul McCartney (terug te vinden op de elpee 'The White Album'). Het jaar daarop sprak de song 'Problems' het Jamaicaanse publiek rechtstreeks aan, en verkocht als zoete broodjes. Maar toch was het 'It Mek' dat de show stal. Het nummer deed oorspronkelijk weinig, maar toen het heropgenomen werd, raasde het de hitparade in. 'Pickney Gal' was zeer succesvol in Jamaica, maar deed niets in de UK.

Aan het begin van de jaren zeventig was Desmond naar Groot-Brittannië verhuisd en vertoefde hij veel op de baan. Hij bleef singles uitbrengen, met het Beverley's All Stars huisorkest als backinggroep. Platenbaas Leslie Kong diende Desmond met alle macht ervan te overtuigen om Jimmy Cliff's 'You Can Get It If You Really Want' te coveren, maar uiteindelijk deed hij het dan toch. Hij werd beloond met een tijdloze hit aan beide kanten van de Atlantische Oceaan. In augustus 1971 stierf deze producer aan een hartaanval. Desmond was er het hart van in, maar vond toch zijn weg en bleef singles uitbrengen. In 1974 ging hij scheeps met het popproductieteam Bruce Anthony (ook gekend als Tony Cousins en Bruce White). Hun sessies resulteerden in de singles 'Everybody Join Hands' en 'Busted Lad', die niets deden. Het jaar daarop kwam 'Sing a Little Song' in de Britse top twintig binnen. Daarna verdween Desmond gedurende vijf jaar van het toneel.

Op het einde van de jaren zeventig gaf de Two-Tone beweging een nieuwe impuls aan zijn carrière, en hij sloot een deal af met het onafhankelijke punk label Stiff. Hij nam de elpee 'Black & Dekker' op, met heropnamen van oudere hits. Hij werd bijgestaan door de groep The Rumour, de band achter Graham Parker. Zo kwamen singles als 'Israelites', 'Please Don't Bend', 'Book of Rules' en de cover 'Many Rivers to Cross' opnieuw uit. De opvolger van die elpee was de plaat 'Compass Point' uit 1981, in een productie van Robert Palmer, en daarop stonden overwegend nieuwe composities. De singles hadden weinig succes, maar toch werd Desmond veel gevraagd voor optredens. Toen de Two-Tone beweging ophield, zakte zijn heropleving ook ineen, en in 1984 moest hij zich zelfs bankroet laten verklaren. Hij verdween dan ook de rest van dat decennium van het toneel.

Door een publiciteitsspotje voor Maxell, kwam in 1990 een nieuwe versie van 'Israelites' opnieuw in de belangstelling. Eén jaar later liet Desmond nogmaals 'King of Ska' heropnemen. Ook werkte hij samen met The Specials voor 'King of Kings' uit 1992. Vier jaar later verscheen de cd 'Moving On'. Hij werkte ook samen met reggae artiest Apache Indian aan een remix versie van 'Israelites'.

Desmond was een pionier, zonder wie misschien de muziek van Bob Marley bij ons nooit geïntroduceerd zou zijn. Hij plaveide de weg voor latere Jamaicaanse artiesten. Er stonden voor deze zomer nog optredens gepland in

Ierland, Zwitserland en Tsjechië. Zijn laatste concert was in Leeds op 11 mei jl. Zijn manager Delroy Williams zei: "It is such a shock, I don't think I will ever get over this."

Patrick Van de Wiele